smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé, děkuji, že jsme dnes spolu.
Abychom se rozloučili s naší Babi Maruškou – a abychom její život opravdu oslavili.

Narodila se 27. srpna 1939, dětství prožila na Vysočině, po svatbě zakotvila v Brně.
Tohle prosté shrnutí má v sobě víc příběhů, než se vejde do jedné řeči.
Ale kdo ji znal, ví, že mezi těmi příběhy se vždycky ozýval smích, šustění zástěry a vůně másla na pánvi.

Pro tolik dětí byla “paní kuchařka” ze školní jídelny – ta s úsměvem, který dovedl převážit i pondělky.
Doma pak byla mistryní svíčkové a koláčů, které prosluly v celé ulici.
A nebyla to jen chuť; byla to její pohostinnost.
Když někdo zazvonil, dveře se otevřely dokořán, a než stihl říct „Dobrý den“, už před ním stál tác s čerstvými koláči.

Milovala folklor – kroje, které sama šila s trpělivostí a hrdostí, jako by do každého stehu všívala kus kraje, odkud přišla.
A milovala zem pod nehty.
Rajčata a bylinky – to byl její tichý rituál.
Učila mě sázet sazenice tak, aby měly „pevná ramena“, a říkala, že rajčata potřebují oporu stejně jako lidé: trochu slunce, trochu vody a vědět, o co se mohou opřít.

Pro mě byla průvodkyní světem.
Stála vedle mě u plotny, když jsem poprvé míchal omáčku a nevěděl, kdy přestat.
A smála se srdcem – tím nakažlivým smíchem, který z průměrného dne udělal svátek.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz
Nejraději vzpomínám na letní podvečery na zahradě.
Gril, tráva pod bosýma nohama, a Babi Maruška se starou harmonikou.
Hrála nám lidovky a učila nás tancovat.
Nezkoušela být dokonalá, jen přítomná – a v tom byla celá ona.
Živelná, srdečná, pohostinná, s humorem, který uklidil napětí dřív, než stačilo vzniknout.

Byla věrná hodnotám, které se dnes učí znovu: štědrost bez podmínek, pracovitost bez řečí, sousedská soudržnost, radost ze života, která se neomlouvá.
Tohle všechno nesla klidně, bez velkých prohlášení – viděli jsme to v jejích rukou a očích.

Dnes myslíme i na ty, kteří tu nesedí v první řadě, ale sedí hluboko v našich srdcích.
Na dědu Antonína, se kterým sdílela život.
Na její děti Pavla a Evu, na nás pět vnoučat a dvě pravnoučata, která stihla poznat, jak vypadá láska, když se peče a rozdává.

Co nám bude chybět nejvíc?
Její náruč u dveří.
Úsměv, který říkal: „Jsi doma.“
A ten věčný tác s koláči – ne proto, že byly sladké, ale protože říkaly: „Jsi vítaný.“

A přesto, když dnes truchlíme, víme, že hodně z ní zůstává.
V herbáři bylinek na okenním parapetu.
V záplatách na krojích a v receptu na svíčkovou, který se nepíše, ale předává přes rameno.
V tom, jak se spolu zasmějeme u stolu, i když je nám těžko.

Na závěr dnešní vzpomínkové slavnosti ochutnáme její oblíbené recepty.
Rodina je sepsala do malé kuchařky.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Je to víc než jídlo – je to mapa, jak se k ní vracet.
Stránka po stránce, vůně po vůni.

Babi Maruško, děkujeme.
Za to, že jsi nás naučila, že domov začíná otevřenými dveřmi.
Že rajčata potřebují oporu a lidé taky.
Že radost se má říkat nahlas.

Drž nám místo u stolu.
My přineseme talíře, ty už víš, co s nimi.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz